USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupeného Mgr. Petrem Suchánkem, advokátem, sídlem Došlíkova 2889/7, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. OAM-726/ZA-ZA11-D07-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2021, č. j. 41 Az 78/2020 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Petra Suchánka **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný dne 19. 11. 2020 rozhodl, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Dále žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen nařízení „Dublin III“) Estonská republika.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Brně, který jeho žalobu zamítl. Jediná žalobní námitka se týkala nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a to s přihlédnutím k žalobcově přítelkyni pobývající na území ČR a pandemii onemocnění covid-19.

[3] Krajský soud konstatoval, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který stanoví, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný, představuje pouze diskreční oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost. Případné využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je otázkou správního uvážení žalovaného. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že *pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má žalovaný povinnost zdůvodnit, proč nevyužil diskrečního oprávnění* (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24).

[4] Žalovaný konstatoval, že neshledal žalobcův vztah s přítelkyní dostatečně dlouhodobým a trvalým na to, aby jej případné vycestování do Estonska výrazněji zasáhlo. Krajský soud uvedl, že ač by si dokázal představit o něco podrobnější odůvodnění, může posuzovat pouze to, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, případně zda je nezneužil, což neshledal. Krajskému soudu nepřísluší hodnotit, zda žalovaný měl diskreční oprávnění využít. Tentýž závěr učinil soud k pandemii nemoci covid-19. Pandemie zasáhla všechny státy, které uplatňují nařízení Dublin III. Zároveň situace dopadá na každého žadatele, který nařízení podléhá. Optikou žalobce by pak byl každý případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu citovaného rozsudku NSS a význam čl. 17 s možností jeho aplikace pouze ve výjimečných případech by zcela zanikl. Soud dodal, že předání žalobce není odloženo na neurčito, jak žalobce namítal, v souladu s čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, může být přemístění provedeno nejpozději do 6 měsíců od rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě. Z tohoto důvodu tedy žalovaný neměl povinnost blíže odůvodňovat nevyužití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Její přijatelnost spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít vliv na jeho hmotněprávní postavení. Význam pandemie onemocnění covid-19 ve vztahu k diskrečnímu oprávnění členského státu dle čl. 17 nařízení Dublin III je zároveň otázkou, která nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu dosud řešena.

[6] Stěžovatel namítá, že v rozhodnutí žalovaného zcela chybí úvaha k hlediskům uvedeným v rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016 - 24 ve vztahu k dopadům onemocnění covid-19, a je tak nepřezkoumatelné. Ačkoliv žalovaný nemá povinnost diskreční oprávnění aplikovat, je povinen se s možností jeho uplatnění vypořádat. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu ohledně omezeného přezkumu správního uvážení, soud musí rovněž zhodnotit, zda a jakým způsobem se žalovaný s možností uplatnění diskrečního oprávnění vypořádal, tedy zda tato úvaha splňuje požadavky kladené na způsob odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. A to zejména tehdy, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že transfer žalobce za účelem posouzení jeho žádosti

s ohledem na dopady epidemie onemocnění covid-19 není možný. To stěžovatel považuje za okolnost hodnou zvláštního zřetele, pro kterou mělo být diskreční oprávnění aplikováno. Odložením transferu na „neurčito“ dochází k narušení práv stěžovatele, zejména jeho právní jistoty a práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Závěr krajského soudu, že k přemístění dojde nejpozději do 6 měsíců, je v rozporu s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že k transferu dojde, jakmile to bude z hlediska epidemiologické situace možné. Pro stěžovatele tedy není nijak zaručeno, že k tomuto přemístění dojde skutečně ve lhůtě 6 měsíců.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěry krajského soudu považuje za přezkoumatelné a správné, soud se plně vypořádal s žalobcovou argumentací.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné právní otázky, které by nebyly judikaturou řešeny, ačkoliv to tvrdí (k tomu viz níže), byly řešeny rozdílně či by měly být vyřešeny jinak. Pochybení krajského soudu, které by mohlo mít vliv na stěžovatelovo hmotněprávní postavení, Nejvyšší správní soud neshledal.

[11] Právní otázka povinnosti žalovaného zhodnotit (ne)využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III již byla judikaturou řešena (srov. zejména krajským soudem uvedený rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24), přičemž krajský soud se v souladu s ní zabýval skutkovými okolnostmi věci, tedy i stěžovatelem namítanou pandemií onemocnění covid-19. Ačkoliv připojil poznámku o míře podrobnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného, tato mu nezabránila ve věcném přezkumu. Soud dospěl k závěru, že žalovaný potenciální okolnosti hodné zvláštního zřetele vzal v úvahu (existence přítelkyně na území ČR, pandemie onemocnění covid-19) a přezkoumatelně odůvodnil, proč diskreční oprávnění nebude aplikovat. Není tak pravdivé stěžovatelovo tvrzení, že by soud tuto otázku nezhodnotil. Zároveň krajský soud správně upozornil na to, že se jedná o přezkum správního uvážení, a soud je tedy omezen na posouzení, zda je správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), což neshledal. Nemohl

tak hodnotit otázku, zda mělo být diskreční oprávnění aplikováno, jak požaduje stěžovatel. I zde krajský soud postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou (k přezkumu správního uvážení srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).

[12] Je tedy zřejmé, že stěžovatelem namítaná neřešená otázka vlivu pandemie na aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III není otázkou právní, ale skutkovou, kterou krajskému soudu ani Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v rámci omezeného přezkumu správního uvážení hodnotit věcně tak, jak stěžovatel požaduje (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/2021 - 69, v němž stěžovatel taktéž vznesl námitku pandemie onemocnění covid-19 v souvislosti s aplikací čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III).

[13] Krajský soud taktéž správně reagoval na stěžovatelem namítané odložení transferu na neurčito. Stěžovateli vysvětlil, že čl. 29 odst. 1 nařízení stanoví limit 6 měsíců, v němž musí být transfer proveden. Uvedl-li žalovaný, že k přemístění stěžovatele dojde, jakmile to bude možné, bylo tím zjevně myšleno v rámci této 6 měsíční lhůty. Pokud by se tak nestalo, příslušnost k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu by automaticky přešla na ČR (čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III.), stěžovatelovy obavy jsou tak nedůvodné. Krajský soud správně uzavřel, že se nejedná o okolnost hodnou zvláštního zřetele, k níž by měl žalovaný povinnost vyjadřovat se v rámci odůvodnění (ne)využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4). Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[16] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2020, č. j. 41 Az 78/2020 - 11, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Petr Suchánek. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 6. dubna 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu